

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoPr/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313200414
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8313200414.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Zlady Simkovej v právnej veci navrhovateľky B. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., D. XXXX/XX, zast. splnomocnencom JUDr. Ľubomírom Bercelom, bytom Humenné, Laborecká 37, proti odporcovi DH - B.. N. T., bytom E., Q. XXX, zast. advokátom JUDr. Jánom Holotom, Snina, Komenského 2791, o zaplatenie 3.710,21 Eur s prísl., o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 18C/11/2013-12 zo dňa 21.02.2013 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1. stupňa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 63 ods.1 písm.b/, § 76 ods.2, § 79 ods.1 Zákonníka práce platného do 31.08.2007 a ust. § 35 ods.1 Občianskeho zákonníka.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že podľa pracovnej zmluvy zo dňa 23.04.2007 pracovala navrhovateľka u odporcu ako obchodný referent. Dňa 09.07.2007 bola navrhovateľke doručená výpoveď z dôvodu nadbytočnosti. Listom zo dňa 11.07.2007 navrhovateľka odporcovi oznámila, že súhlasí so skončením pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007, t.j. pred začatím plynutia výpovednej doby, čím je v zmysle § 76 ods.2 Zákonníka práce vzniklo právo na vyplatenie odstupného, ktoré požadovala vyplatiť na svoj účet.

Predmetom tohto konania, po rozhodnutí Okresného súdu Humenné, č.k. 18C/229/2010-95 zo dňa 29.11.2012 je nárok na náhradu mzdy za obdobie od 01.08.2007 do 24.07.2008 z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý navrhovateľka odvodzuje z ust. § 79 ods.1 Zákonníka práce.

Rozsudkom č.k. 15C/86/2007-74 zo dňa 13.03.2009 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 20.07.2007 je neplatné. Týmto rozhodnutím však nie je dotknutá platnosť výpovede, ktorú dal odporca navrhovateľke a platnosť následnej dohody o skončení pracovného pomeru, ktorú odporcovi predložila navrhovateľka, využíjúc svoje právo v zmysle § 76 ods.2 Zákonníka práce. Súd teda musel ustáliť platnosť skončenia pracovného pomeru dohodou. Túto dohodu súd považuje za platnú. Dôvodom je skutočnosť, že odporcovu akceptáciu tejto dohody súd vyvodil zo správania odporcu. Konkrétne možno akceptáciu dohody vyvodiť zo žiadostí odporcu o zániku poistenia adresovaného

Sociálnej poisťovni, keď žiadal o opravu dátumu zániku poistenia ku dňu 31.07.2007, ktorý adresovala navrhovateľka odporcovi, a ktorým súhlasila so skončením pracovného pomeru, dohodou ku dňu 31.07.2007, t.j. pred začatím plynutia výpovednej doby. Ku skončeniu pracovného pomeru teda došlo dohodou ku dňu 31.07.2007.

Navrhovateľka sa nedostavila do práce v dňoch od 09.07.2007 do 20.07.2007, čo odporca vyhodnotil ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a listom zo dňa 20.07.2007 okamžite pracovný pomer zrušil. Aj keď teda odporca akceptoval skončenie pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007, o čom svedčí oprava dátumu zániku poistenia pre Sociálnu poisťovňu, nezaniklo touto akceptáciou právo zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer, keby na to boli splnené zákonné podmienky. V tomto konkrétnom prípade tieto predpoklady naplnené neboli, o tom však už bolo na základe návrhu navrhovateľky právoplatne rozhodnuté, rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 13.03.2009 č.k. 15C/86/2007-74, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/100/2009 č.k. 15C/86/2007-56, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 16.12.2009, tak že tomu vyhovel.

Neplatné rozviazanie pracovného pomeru jedným spôsobom samo o sebe nemá za následok neplatnosť rozviazania pracovného pomeru iným spôsobom (R 67/1968). V tomto prípade súd považuje skončenie pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007 za platné. Je preto potrebné vysporiadať sa s náhradou mzdy, ktorú požaduje navrhovateľka. O náhrade mzdy za obdobie od 24.07.2007 do 31.07.2007 súd rozhodol rozsudkom zo dňa 29.11.2012 č.k. 18C/229/2010-95. Keďže súd dospel k záveru, že ku platnému skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania došlo ku dňu 31.07.2007 na základe dohody o skončení pracovného pomeru v zmysle § 76 ods.2 Zákonníka práce, nevzniklo navrhovateľke právo na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru v zmysle § 79 Zákonníka práce, a preto súd návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 142 ods.3 O.s.p. v spojení s ust. § 150 ods. O.s.p. a ust. § 224 ods.3 O.s.p. V tomto konaní bol odporca úspešný čiastočne, nakoľko rozsudkom súdu č.k. 18C/229/2010-95 zo dňa 29.11.2012 bol zaviazaný uhradiť navrhovateľke sumu 91,23 Eur. Vzhľadom k uplatňovanej výške náhrady mzdy v celkovej sume 3.801,44 Eur ide o neúspech v pomerne nepatrnej časti, a preto by mal právo na náhradu trov konania. Pri rozhodovaní o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania však súd prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré spočívajú v tom, že navrhovateľka si uplatňovala náhradu mzdy.

Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie navrhovateľka. Namietala, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Už Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení zo dňa 03.05.2012 v tej istej právnej veci v odôvodnení vyslovil, že jednoznačné a nespochybniteľná vôľa odporcu ukončiť pracovný pomer dohodou ku dňu 31.07.2007 nebola nikdy z jeho strany prejavená. Naopak trval na okamžitom skončení pracovného pomeru, a teda námietky navrhovateľky v tomto smere sú opodstatnené. Ak by aj navrhovateľka urobila prejav vôle smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru dohodou (list navrhovateľky zo dňa 11.07.2007), doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru odporcom ku dňu 23.07.2007 sa podstatne zmenili okolnosti vedúce k skončeniu pracovného pomeru dohodou. Túto skutočnosť navrhovateľka aj oznámila odporcovi a dožadovala sa pokračovania v práci. V priebehu doterajšieho dokazovania nebolo preukázané relevantným spôsobom, že účastníci konania sa dohodli na skončení pracovného pomeru dohodou ku dňu 07.07.2007. V prípade neúspešného dožadovania sa navrhovateľky neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru by podľa právnej argumentácie prvostupňového súdu zrejme pracovný pomer skončil dohodou. Navrhovateľka poukazuje na doterajšie skutkové a právne zistenia a jej prednesy a navrhuje návrhu vyhovieť. Podľa obsahu teda navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a priznať navrhovateľke zaplatenie sumy 3.710,21 Eur s prísil.

Odporca vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Navrhovateľka v podanom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, len tie, ktoré boli tvrdené počas priebehu konania. Podľa názoru odporcu k navrhovateľkou tvrdeným skutočnostiam bolo v priebehu konania vykonané potrebné dokazovanie a súd sa v rozsudku s tvrdenými skutočnosťami dostatočne vypořiadal.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 08.11.2013 o 15,00 hod. a zistil, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Navrhovateľka namieta vo svojom odvolaní nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak dôjde k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Za mylnú aplikáciu právnych predpisov sa považuje použitie iného právneho predpisu než sa správne mal použiť alebo síce aplikácia správneho právneho predpisu, avšak jeho nesprávny výklad.

V prejednávanej veci odvolací súd nezistil, že by rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho záveru. Preto tento záver si osvojuje i odvolací súd.

Rozsudkom č.k. 15C/86/2007-74 zo dňa 13.03.2009 súd prvého stupňa určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 20.07.2007 je neplatné. Súd prvého stupňa správne argumentoval, že týmto rozhodnutím nie je dotknutá platnosť výpovede, ktorú dal odporca navrhovateľke a platnosť následnej dohody o skončení pracovného pomeru, ktorú odporcovi predložila navrhovateľka využívajúc svoje právo v zmysle ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce.

Podľa ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce platného do 31.08.2007, zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru patrí odstupné v sume najmenej dvojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak súhlasí so skončením pracovného pomeru pred začatím plynutia výpovednej doby z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) až c); zamestnancovi, ktorý odpracoval u zamestnávateľa najmenej päť rokov, patrí odstupné v sume najmenej trojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu. Ak zamestnanec požiadava o skončenie pracovného pomeru, je zamestnávateľ povinný tejto žiadosti vyhovieť.

Podľa pracovnej zmluvy zo dňa 23.04.2007 pracovala navrhovateľka u odporcu ako obchodný referent. Dňa 09.07.2007 bola navrhovateľke doručená výpoveď z dôvodu nadbytočnosti. Listom zo dňa 11.07.2007 navrhovateľka odporcovi oznámila, že súhlasí so skončením pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007, t.j. pred začatím plynutia výpovednej doby, čím je v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce vzniklo právo na vyplatenie odstupného, ktoré požadovala vyplatiť na svoj účet.

I odvolací súd má za to, že konkrétne možno akceptáciu dohody vyvodiť zo žiadosti odporcu o zánik poistenia adresovaného Sociálnej poisťovni, keď žiadal o opravu dátumu zániku poistenia ku dňu 31.07.2007. Týmto dňom je deň uvedený v liste zo dňa 11.07.2007, ktorý adresovala navrhovateľka odporcovi a ktorým súhlasila so skončením pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007.

I odvolací súd má za to, že tvrdenie navrhovateľky, že nedošlo k skončeniu pracovného pomeru dohodou neobstojí. V konaní bol oboznámený list, ktorým súhlasila navrhovateľka so skončením pracovného pomeru dohodou podľa § 60 Zákonníka práce ku dňu 31.07.2007, t.j. pred začatím plynutia výpovednej doby. Ku skončeniu pracovného pomeru teda došlo dňom 31.07.2007.

Možno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že aj keď odporca akceptoval skončenie pracovného pomeru dohodou ku dňu 31.07.2007, o čom svedčí oprava dátumu zániku poistenia pre Sociálnu poisťovňu, nezaniklo touto akceptáciou právo zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer, keby na to boli splnené podmienky. V danom prípade však na skončenie pracovného pomeru okamžite zo strany odporcu podmienky splnené neboli ako bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom č.k. 15C/86/2007 - 74, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/100/2009-56 a nadobudol právoplatnosť 16.12.2009.

Súd prvého stupňa správne citoval i judikatúru R 67/1968, teda že neplatné rozviazanie pracovného pomeru jedným spôsobom samo o sebe nemá za následok neplatnosť rozviazania pracovného pomeru iným spôsobom.

Pravidlám formálnej logiky zodpovedá záver súdu prvého stupňa, že keď dospel k záveru, že ku platnému skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania došlo ku dňu 31.07.2007 na základe dohody o skončení pracovného pomeru v zmysle § 76 ods.2 Zákonníka práce, nevzniklo navrhovateľke právo na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru v zmysle § 79 Zákonníka práce. Preto súd prvého stupňa správne návrh navrhovateľky zamietol. Správne rozhodol i o trovách konania.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval z dôvodu, že ide o návrhové konanie a žiadny z účastníkov si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.